

ΓΚΟΥΣΓΚΟΥΝΗΔΕΣ*

19ο ΠΑΙΔΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΤΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ | ΜΕΡΟΣ 04

Παρασκευή 28 Σεπτεμβρίου 1990

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα πήγα βόλτα με τη θεία μου στη μικρή αγορά. Ξεκινήσαμε από τη Μεγάλη Πύρτα με κατεύθυνση προς τα Βρουσάκια. Λίγο παρακάτω δεξιά, λίγο πριν φτάσουμε στον Άγιο Φραγκίσκο, συναντήσαμε τον φίλο μου τον Κωστή (ο καημένος! Ακόμα δεν βρήκε τα γάντια του). Τον είχε πιάει ο μπαμπάς του να κουρευτεί με την ψιλή. Το μόνο σίγουρο είναι ότι εκεί είναι πολύ φρόνιμος, δεν τον παίρνει άγλωστο. Με όλα αυτά τα μαχαίρια στη βιτρίνα και ποιος δεν θα καθόταν ήσυχος;; Με τρομάζει αυτό το μέρος.

Παρασκευή 19 Οκτωβρίου 1990

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Παρασκευή σήμερα οπότε δεν έχουμε διάβασμα. Έτσι ως συνήθως κατέβηκα στην πλατεία μας. Εκεί τα παιδιά έπαιζαν κλέφτες και αστυνόμους. Λίγο αργότερα ήρθε και η Μαρία. Πάίζαμε όλοι μαζί αλλά η Μαρία έπρεπε να φύγει γιατί είχε το πρώτο της μάθημα πιάνου. Μου ζήτησε να της κάνω παρέα μέχρι εκεί. Φύγαμε από την πλατεία και κατευθυνθήκαμε προς τη βιβλιοθήκη. Στη γωνία στο φούρνο στρίψαμε δεξιά και προχωρήσαμε όλο ευθεία μέχρι να συναντήσουμε τη μικρή στοά με την καμάρα. Περάσαμε από κάτω της και προχωρήσαμε αριστερά. Μετά περάσαμε το μικρό πλατεάκι που βρίσκεται αριστερά και η Μαρία μπήκε δεξιά στην ξύλινη πόρτα που οδηγεί στο χώρο που έχει η κυρία Κοκό με το πιάνο στο βάθος. Γύρισα στην πλατεία και συνεχίσαμε το παιχνίδι με την παρέα.

Κυριακή 28 Οκτωβρίου 1990

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Τι όμορφα που πέρασα σήμερα. Ημέρα γιορτής, μεγάλη επέτειος, η επέτειος του ΟΧΙ και ημέρα παρέλασης...

Κι εμείς παρέλασαμε!!!! Ημουν διμοιρίτης και είχα πολύ άγχος να τα κάνω όλα σωστά, σήκωσε το χέρι, γύρισε το κεφάλι, κατέβασε το χέρι. Ευτυχώς τα έκανα όλα καλά. Το δυστύχημα ήταν ότι έπεφταν πολλά δίφραγκα και πόνεσαν τα κεφάλια μας!!!

Μετά το τέλος της παρέλασης πήγαμε όλοι μαζί στο Λούνα Πάρκ. Τινόταν χαλασμός. Σε πατούσαν, σε χτυπούσαν, σε σκουτούσαν. Μπήκαμε σε αρκετά παιχνίδια μέχρι που τελείωσαν τα λεφτά μας. Με το που τελειώσαμε τα αγόρια φύγαγε πάλι να πάνε στην ΙΔΗ στα ηλεκτρονικά που είναι στην Άρκαδίου, πιο κάτω από τα σουβλατζίδικο του Άντρεά... Τι κόλλημα κι αυτό. Μόνο που σήμερα σίγουρα δεν είχαν άλλα λεφτά. Τι θα κάνουν ανήθεια εκεί χωρίς λεφτά;

Παρασκευή 2 Νοεμβρίου 1990

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα δεν μπορώ να πω ότι πέρασαμε και τόσο καλά. Το απόγευμα μετά τα διαβάσματα με πήρε τηλέφωνο η Γεωργία για να κατεβώ στην πλατεία για παιχνίδι. Στην αρχή χάρηκα πολύ που επιτέλους ξεκόλλησε από το ηλεκτρονικό της και με πήρε να κατεβώ. Την ρώτησα λοιπόν τι έγινε κι αυτή μέσα στα νεύρα της, μου είπε ότι χάλασε το παιχνίδι της. Από μέσα μου είπα καλύτερα αλλά με πηλίκωσε που με θυμήθηκε μόνο τότε. Παρόλα αυτά όμως χάρηκα που είχα και πάλι τη φίλη μου κοντά μου. Μου είπε ότι θα της πάρουν καινούργιο και αγανάκτησα πάλι. Όρες ώρες σκέφτομαι μήπως πρέπει να τους βάλω τις φωνές γιατί έχουν κολλήσει τόσο πολύ με τα ηλεκτρονικά. Μετά όμως αναρωτιέμαι: κι αν μαλώσουμε και δεν ξαναμιλήσουμε; Δεν θέλω να χάσω την παρέα μου. Αλλά και πάλι έτσι που έχουν κολλήσει είμαι σίγουρη ότι μια μέρα θα χαθούμε. Πρέπει να σκεφτώ τι θα κάνω...

19ο ΠΑΙΔΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:

